

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 6Ek/921/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118289527
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118289527.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Z. A., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. XXX/X, XXX XX E., zast.: O. X. Petruňo, advokát, so sídlom Tehelná 189/2, 960 01 Zvolen, proti povinnému: O. O. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt Z. XXXX/X, XXX XX L., o vymoženie príslušenstva pohľadávky, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Eleonóra Nosková, so sídlom exekútorského úradu Robotnícka 4, 974 01 Banská Bystrica, pod sp. zn.: 255EX 378/18, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/921/2018 zo dňa 24. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/921/2018 zo dňa 24. apríla 2019 zamietá.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Ek/921/2018 zo dňa 24. apríla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenému voči povinnému priznal nárok na náhradu trov tohto konania vo výške 21,01 eur.

2. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súdny exekútor predložil súdu dňa 10.11.2018 na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, ktorým sa povinný domáhal zastavenia exekúcie s odôvodnením, že oprávnenému dňa 16.07.2018 na účet jeho právneho zástupcu zaplatil sumu vo výške 89,14 eur, 2 631,66 eur a 96,25 eur (ako dôkaz priložil fotokópie poštových poukážok) v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Lučenec. Uviedol, že oprávnenému nedlhuje absolútne nič, že zaplatil celú pohľadávku tak, ako ho vyzval právny zástupca oprávneného, že nemal vedomosť o tom, že po ňom, ako po kolegovi, chce ďalšie finančné prostriedky - 16,50 eur (súdny poplatok) a 107,75 eur (trovy právneho zastúpenia). Povinný uviedol, že nevie podľa čoho, resp. podľa akého právneho predpisu chce oprávnený uhradiť ďalšie trovy konania vo výške 107,75 eur, keď povinný exekučné konanie nevyvolal, keďže uhradil oprávnenému celý dlh tak, ako bolo zo strany oprávneného vyčíslený. Ďalej poukázal na fotokópiu podanej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorú podal dňa 30.07.2018 na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorá skutočnosť podľa povinného tiež zakladá dôvod na zastavenie exekúcie.

3. Oprávnený vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie potvrdil, že povinný uhradil súdom priznané sumy podľa exekučných titulov, poukázal ale na chronologický časový sled jednak jeho povinností v zmysle exekučných titulov a jednak na časový sled jeho úhrad, z ktorých vyplýva, že ku dňu vykonateľnosti exekučných titulov svoj záväzok z nich vyplývajúci neuhradil. Ďalej uviedol, že dňa 04.07.2018, t. j. až po podaní návrhu na vykonanie exekúcie uhradil povinný na účet právneho zástupcu oprávneného sumu 2 631,66 eur, ktorá predstavuje sumu 1 590,08 eur titulom istiny, sumu 146,52 eur titulom 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1 590,08 eur od 06.09.2016 do 03.07.2018,

náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 889,20 eur a čiastočnú náhradu súdneho poplatku vo výške 5,86 eur - všetko v zmysle exekučných titulov. Na preukázanie týchto skutočností súdu predložil oznámenie povinného o úhrade sumy 2 631,66 eur zo dňa 02.07.2018 a výpis z účtu zo dňa 04.07.2018 o pripísaní sumy 2 631,66 eur. Uviedol, že listom zo dňa 11.07.2018, ktorý povinný prevzal dňa 16.07.2018, oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu povinného oboznámil zo skutočnosťou, že na úplné vyrovnanie súdom prisúdených súm je potrebné uhradiť ešte zostávajúcu časť vo výške 89,14 eur. Zároveň povinnému oznámil, že podal návrh na vykonanie exekúcie, ktorým mu vznikli ďalšie - exekučné trovy vo výške 124,25 eur (16,50 eur súdny poplatok + 107,75 eur trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní). Uviedol, že tvrdenie povinného, že nemal vedomosť o tom, že by mal oprávnenému zaplatiť ešte ďalšie finančné prostriedky, sa preto nezakladá na pravde, čo preukazuje aj list zo dňa 11.07.2018 spolu s potvrdením o jeho doručení. Uviedol, že dňa 18.07.2018 uhradil povinný na účet právneho zástupcu oprávneného sumu 89,14 eur (je pravdepodobné, že to bolo na podnet jeho listu zo dňa 11.07.2018) a po tejto úhrade oprávnený považoval všetky sumy v zmysle exekučných titulov za uhradené. Neuhradené zostali len trovy oprávneného v exekučnom konaní. Zdôraznil, že suma 96,25 eur, ktorej úhradu preukazuje povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie sa netýka tohto exekučného konania, pretože povinný sumu 96,25 eur plnil na základe uznesenia Okresného súdu Lučenec sp. zn.: 12C 213/2016-228 zo dňa 14.06.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2018 a vykonateľnosť dňa 16.07.2018, pričom toto uznesenie nie je v jeho návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 07.06.2018 uvedené ako exekučný titul. Žiadal, aby súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, pretože exekúcia proti povinnému bola začatá dôvodne a v súčasnej dobe má povinný povinnosť uhradiť oprávnenému trovy, ktoré mu vznikli začatím exekučného konania tak, ako sú vyčíslené v návrhu na začatie exekúcie zo dňa 07.06.2018.

4. Súd v konaní zistil, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 08.06.2018 domáhal od povinného vymoženiu 1 590,08 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 02.05.2017, č. k.: 12C/213/2016-132 (ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.08.2017 a vykonateľnosť dňa 18.08.2017) v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.07.2017, č. k.: 17Co/216/2017-168 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.08.2017) a uznesenia Okresného súdu Lučenec zo dňa 06.10.2017, č. k.: 12C/213/2016-185 (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2017 a vykonateľnosť dňa 06.11.2017). Rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 02.05.2017, č. k.: 12C/213/2016-132 bol povinný (žalovaný) zaviazaný k povinnosti zaplatiť oprávnenému (žalobcovi) sumu vo výške 1 590,08 eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 590,08 eur od 06.09.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.07.2017, č. k.: 17Co/216/2017-168 bolo odmietnuté odvolanie povinného (žalovaného) voči rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 02.05.2017, č. k.: 12C/213/2016-132. Uznesením Okresného súdu Lučenec zo dňa 06.10.2017, č. k.: 12C/213/2016-185 bol povinný (žalovaný) zaviazaný k povinnosti nahradiť oprávnenému (žalobcovi) trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 95,00 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 889,20 eur na účet právneho zástupcu oprávneného, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Podľa súdu nebolo v konaní sporné, že povinný po začatí exekučného konania uhradil oprávnenému vymáhanú pohľadávku priznanú exekučnými titulmi (dňa 04.07.2018 uhradil sumu vo výške 2 631,66 eur a dňa 18.07.2018 uhradil sumu vo výške 89,14 eur), čím došlo k uhradeniu istiny vo výške 1 590,08 eur, úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 590,08 eur od 06.09.2018 do 03.07.2018, ako aj trov konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul (vrátane trov právneho zastúpenia) vo výške 984,20 eur. Účastníci exekučného konania tieto skutočnosti zhodne potvrdili a svoje tvrdenia podporili aj potvrdením o vykonaných úhradách. Zo zistených skutočností podľa súdu ďalej vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne, keďže k úhrade vymáhanej pohľadávky priznanej exekučnými titulmi došlo až po začatí exekučného konania (ktoré sa v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku začalo dňa 08.06.2018, kedy bol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie doručený súdu). Návrh na vykonanie exekúcie bol podľa záverov súdu podaný dôvodne, v dôsledku čoho si oprávnený dôvodne uplatnil aj trovy exekúcie v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 124,25 eur (súdny poplatok vo výške 16,50 eur za podanie návrhu na vykonanie exekúcie + trovy právneho zastúpenia vrátane DPH vo výške 107,75 eur), ktoré je povinný oprávnenému povinný uhradiť. Súd v tejto súvislosti doplnil, že trovy právneho zastúpenia boli v návrhu na vykonanie exekúcie vyčíslené správne, keďže právny zástupca oprávneného pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta vychádzal z tarifnej hodnoty vo výške 1 590,08 eur, ktorá predstavuje výšku istiny priznanú exekučným titulom. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty vo výške 1 590,08 eur, trovy právneho zastúpenia za dva polovičné úkony právnej služby spolu s režijným paušálom za každý úkon

právnej služby + 20 % DPH predstavujú sumu vo výške 107,75 eur (2 × 35,69 Eur + 2 × 9,21 Eur + 20 % DPH) a po pripočítaní sumy súdneho poplatku za podanie návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 16,50 eur predstavuje výška dôvodne uplatnených trov oprávneného v exekučnom konaní sumu vo výške 124,25 eur. Z uvedených dôvodov súd vydal dňa 12.09.2018 v tejto exekučnej veci poverenie na vykonanie exekúcie na vymożenie trov exekúcie oprávneného vo výške 124,25 eur súdnemu exekútorovi JUDr. Eleonóre Noskovej, so sídlom exekútorského úradu Robotnícka 4, 974 01 Banská Bystrica, ktorý ju vedie pod sp. zn.: 255EX 378/18. Na podporu svojich záverov poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 15.01.2014, sp. zn.: 21CoE/108/2013, podľa ktorého cit.: „Dôvody zániku práva obsiahnutého v exekučnom titule, ku ktorým došlo po jeho vydaní, sú upravené v základných predpisoch a kódexoch súkromného práva (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník) - splnenie, započítanie, dohoda, splynutie atď. Najčastejším dôvodom zániku vymáhaného nároku je jeho splnenie. Zánik vymáhaného nároku (ad a/) je teda dôvodom na podanie námietok iba v prípade, ak k plneniu došlo mimo vykonávania exekúcie, ..., t. j. pred začatím exekučného konania...“. Pokiaľ povinný priložil k návrhu na zastavenie exekúcie aj „poštový poukaz na účet - podací lístok“ (fotokópiu) o úhrade sumy vo výške 96,25 eur dňa 09.07.2018 na účet právneho zástupcu oprávneného, v tomto poštovom poukaze nie je uvedený účel úhrady (nie je uvedené, akého dlhu sa úhrada týka). K úhrade vo výške 96,25 eur zo dňa 09.07.2018 oprávnený uviedol, že táto suma sa netýka tejto exekučnej veci, ale že povinný túto sumu plnil na základe uznesenia Okresného súdu Lučenec zo dňa 14.06.2018, č. k.: 12C/213/2016-228, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2018 a vykonateľnosť dňa 16.07.2018, pričom ale toto uznesenie nebolo uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie ako exekučný titul. Oprávnený uvedené uznesenie priložil k svojmu vyjadreniu. Z obsahu tohto uznesenia súd zistil, že ním bol povinný (žalovaný) zaviazaný nahraďiť oprávnenému (žalobcovi) trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní vo výške 96,25 eur na účet právneho zástupcu oprávneného, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Súd tak dospel k záveru, že povinný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že išlo o čiastočnú úhradu pohľadávky, ktorej vymożenia sa oprávnený domáha od povinného v tomto exekučnom konaní poukazujúc na skutočnosť, že v zmysle konštantnej judikatúry dôkaz o zániku dlhu zaťažuje v konaní o výkon rozhodnutia povinného (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 83/02 zo dňa 30. júla 2002). Súd k podanej ústavnej sťažnosti povinného argumentoval, že samotné podanie ústavnej sťažnosti nemá odkladný účinok (§ 52 ods. 1 zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov) a povinný nepreukázal, že by rozhodnutím ústavného súdu došlo k zrušeniu predložených exekučných titulov. Povinný tak v zmysle záverov súdu v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal také okolnosti, ktoré by po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáateľnosti bránia. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa niektorého z dôvodov uvedených v § 61k Exekučného poriadku, a preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Súd zároveň priznal oprávnenému ako úspešnému účastníkovi voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov tohto konania vo výške 21,01 eur.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej žiadal sťažnostný súd, aby napadnuté uznesenie zrušil, exekúciu voči jeho osobe zastavil a rozhodol, že oprávnený nemá nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Súd ani súdny exekútor podľa jeho názoru nebrali od úvahy skutočnosť, že bol vo veci podaný opravný prostriedok a teda sa v exekúcii nemohlo ďalej pokračovať a mala byť pozastavená do doby, kým nebude o opravnom prostriedku rozhodnuté. Ďalej povinný namietal, že ak bola pohľadávka uhradená a nedlhuje oprávnenému žiadnu sumu, je súd povinný exekúciu zastaviť. Zdôraznil, že všetky dlžné sumy na podklade exekučných titulov uhradil, ktorú skutočnosť potvrdil aj oprávnený. Povinný považoval za nesprávne rozhodnutie súdu aj v tej časti, v ktorej súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Podľa jeho názoru právnomu zástupcovi už boli jeho trovy uhradené a to vrátane trov exekučného konania. Z tohto dôvodu oprávnený nemá na ďalšie trovy exekučného konania nárok.

6. Oprávnený sa na výzvu súdu k sťažnosti povinného nevyjadril.

7. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

12. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

13. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 61l ods. 2 Exekučného poriadku, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

14. V posudzovanom prípade sa povinný proti exekúcii bránil tvrdením, že uhradil celú vymáhanú pohľadávku, čím zanikli dôvody vedenia exekúcie voči jeho osobe. Ako samostatný dôvod na zastavenie exekúcie považuje aj podanie sťažnosti na Ústavný súd v Slovenskej republike. Ďalej vyslovil názor, že oprávnenému nevznikol ani nárok na náhradu trov konania o jeho návrhu na zastavenie exekúcie spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, keďže všetky trovy už boli z jeho strany uhradené. Po preskúmaní napadnutého uznesenia na podklade obsahu spisu sa sťažnostný súd stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi súdu a ani na podklade podanej sťažnosti nezistil žiadny dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných záverov obsiahnutých v podrobnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijaté rozhodnutie, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti. Písomné vyhotovenie uznesenia tak nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku). Aby sťažnostný súd neopakoval závery, ktoré už boli súdom v napadnutom uznesení správne vyslovené, vo svojom odôvodnení sa obmedzil len na výklad smerujúci k zdôrazneniu správnosti napadnutého uznesenia.

15. Exekúciu súd zastaví aj v prípade, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané (§ 61 k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku). Dôvody zániku práva obsiahnutého v exekučnom titule, ku ktorým došlo po jeho vydaní, sú upravené v základných predpisoch a kódexoch súkromného práva (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník). Najčastejším dôvodom na použitie tohto ustanovenia je splnenie dlhu. Sťažnostný súd v obsahovom súlade s právnym záverom súdu v napadnutom uznesení ale zdôrazňuje, že splnenie dlhu je dôvodom na zastavenie exekúcie len vtedy, ak k plneniu došlo mimo exekučného konania, t. j. ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Len v takom prípade je možné konštatovať, že oprávnený podal nedôvodný návrh na vykonanie exekúcie, lebo v čase podania návrhu už bola jeho pohľadávka zo strany povinného dobrovoľne splnená a preto nebol daný zákonný dôvod na to, aby sa splnenia svojej judikovanej pohľadávky domáhal prostredníctvom núteného výkonu exekučného titulu (porovnaj § 48 ods. 2 Exekučného poriadku). V opačnom prípade,

teda ak povinný plní v prospech oprávneného až po začatí exekučného konania (bez ohľadu na skutočnosť, či už súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie a rovnako bez ohľadu na skutočnosť, či povinný má vedomosť o prebiehajúcom exekučnom konaní), pôjde vždy o vymoženie (resp. čiastočné vymoženie) pohľadávky, a teda exekúcia bez ďalšieho v rozsahu splnenej povinnosti končí a žiadne rozhodnutie (o zastavení exekúcie) súd nevydáva. Uskutočnenie platieb počas prebiehajúceho konania je oprávnený povinný preukázať priamo poverenému súdnemu exekútorovi (porovnaj § 61 f Exekučného poriadku), ktorý je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Úlohou súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom. Takúto intenzitu nedosahuje splnenie dlhu počas exekučného konania, keďže je plne v súlade s jeho účelom. Po splnení dlhu, vymožením trov exekúcie oprávneného a trov exekútora potom dochádza k ukončeniu exekúcie bez potreby akejkoľvek ingerencie zo strany súdu. Miera ochrany poskytovaná povinnému tak zodpovedá tomu, že tento dobrovoľne a v lehote určenej exekučným titulom nespĺnil povinnosť, ktorá mu bola exekučným titulom uložená. Povinný si aj vzhľadom na jeho právnické vzdelanie musel byť vedomý toho, že pokiaľ bude plniť svoj záväzok až po dátume vykonateľnosti exekučného titulu, zároveň znáša aj riziko, že oprávnený využije svoje právo iniciovať v záujme splnenia svojej pohľadávky exekučné konanie. Sťažnostný súd preto nemôže súhlasiť s názorom povinného, že exekučné konanie nezavinil. Toto jeho tvrdenie vyvracia skutočnosť, že si svoj judikovaný záväzok voči oprávnenému preukázateľne nespĺnil v lehote na plnenie určenej zo strany súdu.

16. Rovnako v takomto prípade povinný znáša aj riziko, že oprávnenému v súvislosti s využitím svojho ústavou garantovaného oprávnenia domáhať sa núteného výkonu súdneho rozhodnutia môžu vzniknúť aj trovy, ktoré nevyhnutne vynaložil. Podľa aktuálnej koncepcie exekučného konania exekučný súd oprávnenému priznáva právo na náhradu jeho doterajších trov práve tým, že náhradu trov uvedie v poverení na vykonanie exekúcie. Súd (po preskúmaní návrhu, jeho opravy a jeho príloh) preto správne vydal poverenie, ktorým poveril súdneho exekútora vymožením zvyšku predmetu exekúcie, ktorým je náhrada trov exekúcie oprávneného, keďže všetky ostatné nároky oprávneného vyplývajúce z predložených exekučných titulov už boli v exekučnom konaní uspokojené. Pre úplnosť súd dodáva, že otázka práva na náhradu trov oprávneného je predmetom posudzovania exekučného súdu už v konaní o návrhu na vykonanie exekúcie. Ak exekučný súd vyhodnotí podaný návrh ako prípustný a vydá poverenie na vykonanie exekúcie, posúdi aj opodstatnenosť doložených doterajších nákladov oprávneného a uvedie ich v poverení na vykonanie exekúcie. Takto určená náhrada trov oprávneného sa v rozsahu uvedenom v poverení stáva predmetom vymáhania od povinného v exekučnom konaní. Sťažnostný súd sa stotožnil aj s tým záverom súdu, že úhrada oprávneného vo výške 96,25 eur zo dňa 09.07.2018 sa netýka tohto exekučného konania, ale vzťahuje sa k uzneseniu Okresného súdu Lučenec zo dňa 14.06.2018, č. k.: 12C/213/2016-228, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2018 a vykonateľnosť dňa 16.07.2018, čo súd považuje za preukázané najmä na základe výšky uhradenej sumy, ktorá je totožná s výškou pohľadávky, ktorú súd priznal oprávnenému práve týmto rozhodnutím. Povinný súdu v podanej sťažnosti nepredniesol žiadnu argumentáciu, ktorá by tento záver mohla vyvrátiť.

17. Sťažnostný súd nemohol prisvedčiť ani názoru povinného, že oprávnený nemá voči nemu nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Trovy oprávneného zákonná úprava enumeruje v § 199a ods. 1 Exekučného poriadku takto: súdny poplatok za návrh na vykonanie exekúcie, hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie, trovy zastúpenia pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie a trovy zastúpenia v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. V ustanovení § 255 CSP sa ako kritérium priznania náhrady trov konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V prípade, ak povinný iniciuje svojím návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, v ktorom ale dosiahne úspech práve oprávnený (t. j. súd návrh na zastavenie exekúcie zamietne), súd v uznesení o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie prizná oprávnenému voči povinnému

náhradu trov jeho zastúpenia a zároveň vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie. Aj tento nárok oprávneného sa následne stáva predmetom vymáhania od povinného v prebiehajúcom exekučnom konaní.

18. Oporu v zákone nemá ani tvrdenie povinného, že exekučného konanie nemôže prebiehať, kým nebude rozhodnuté o opravnom prostriedku, teda ústavnej sťažnosti zo dňa 03. 07. 2018 podanej povinným pre porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/213/2016 zo dňa 02. 05. 2017, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/216/201 zo dňa 31. 07. 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/228/2017 zo dňa 22. 05. 2018. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaniach o ústavných sťažnostiach nie je jeho úlohou zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). To znamená, že ústavnú sťažnosť exekučný súd nemôže vnímať ako klasický „opravný prostriedok“ proti exekučným titulom, ako to žiada povinný, a samotné podanie ústavnej sťažnosti bez ďalšieho nemôže mať vo vzťahu k prebiehajúcej exekúcii žiadnu relevanciu, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí podanej ústavnej sťažnosti vyhovieť. Pokiaľ sa povinný v ústavnej sťažnosti domáhal odkladu vykonateľnosti označených rozhodnutí, exekučný súd nemal ku dňu rozhodnutia osvedčené, že ústavný súd jeho žiadosti vyhovel. Z pohľadu exekučného súdu tak neexistujú žiadne právne prekážky majúce vplyv na priebeh exekúcie.

19. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať osobitné dokazovanie k skutkovým okolnostiam, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

20. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a ani nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

21. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

23. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

24. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto

trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

25. Ako už bolo spomenuté vyššie, v ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si nárok na náhradu trov konania o sťažnosti voči povinnému neuplatnil a ani mu žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, keďže svoje právo vyjadriť sa k sťažnosti povinného v zastúpení jeho právnym zástupcom nevyužil. Civilný sporový poriadok ani Exekučný poriadok výslovne neriešia situáciu, ak účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov neprejavil záujem a ani mu žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si účastník náhradu trov konania neuplatní a v konaní mu ani žiadne trovy konania nevznikli, je na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Z uvedených dôvodov súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).